

Hufvudstadsbladet 27.11.1941:

Kommunismens hot insågs tidigt i Finland

Minister Wittings tal vid anslutningen till pakten.

Vid det tillfälle, då Finland anslöt sig till antikominternpakten, höll utrikesminister W i t t i n g följande tal:

— Flera av de länder som äro representerade vid denna sammankomst, äro vapenbröder i kampen mot bolsjevismen. Det land, som jag har äran representera, har kommit att intaga en ständig försvarsposition gentemot bolsjevismen. Det kommunistiska upplösningsarbete, vars ledning legat utanför våra gränser, har åsyftat ett förintande av vår nationella endräkt, vår samhällsordning och vår självständighet. Alla samhällslager av Finlands folk ha haft att kämpa mot denna fara. Finlands folk var ett av de första att inse, I huru hög grad kommunismen utgör ett hot mot hela mänskligheten. Av övertygelse och för att trygga sin existens har Finlands folk tvingats att med andliga medel bekämpa denna fara ävensom upptaga utmaningen att med vapenmakt försvara sig mot det bolsjevistiska angreppet.

— Finlands folk har genom tiderna under hårt arbete brutit odlad bygd i ödemarkerna. Det är arvet av detta arbete, som skapat den ekonomiska, sociala och statliga grund på vilken Finlands folk står. Detta arv från århundraden har skapat frihetskärlek samt en känsla av gemenskap och personligt ansvar. Finlands folk har under historiens gång skolats i hårda prövningar och detta har väckt till liv den frihetsinstinkt, som ständigt trätt i aktion, så snart de värden vårt folk ställer högst varit hotade.

— Vi äro Tysklands, Italiens och Japans ävensom Ungerns, Mandsjukuos och Spaniens regeringar tacksamma för att dessa länder, av vilka många även i öppet krig äro våra vapenbröder, erbjuda oss detta tillfälle att ge uttryck åt vår önskan att ansluta oss till det fördrag som ingåtts för att bekämpa den kommunistiska internationalen. Härigenom kunna vi erhålla uppgifter om den kommunistiska internationalens verksamhet, rådpläga om oundgängliga skyddsåtgärder och i intimt samarbete förverkliga dessa.

Härefter tillkännagav utrikesminister Witting i följande, till riksutrikesminister Ribbentrop riktade ord Finlands anslutning till antikominternpakten.

— Herr Riksutrikesminister. I namn av Finlands regering har jag äran för Eders Excellens tillkännage följande. Sedan Tyska riksregeringen, Kungliga italienska regeringer och Kejsarliga Japanska regeringen inbjudit Finland att ansluta sig till den mot kommunistiska internationalen ingångna pakten, tillkännager jag härmed Finlands anslutning till detta fördrag sådant detsamma genom ett i Berlin den 25 november 1941 undertecknat protokoll förlängts mellan nyssnämnda regeringar samt mellan Kungliga ungerska regeringen, Mandsjukuos Kejsarliga regering och Spanska regeringen.

Hbl 27.11.1941:

Pakten är inte någon allians.

Anslutningen bör ej tillmätas större betydelse än den har, säger Stockholms-Tidningen.

Stockholm, onsdag.

(FNB) Stockholms-Tidningen skriver i sin ledare i dag under rubriken "Finland och Berlinpakten":

Det förhållandet att två nordiska stater anslutit sig till antikominternpakten vid den högtidlighet, varmed dennes förlängning på ytterligare fem år firades i Berlin, ger givetvis anledning till uppmärksamhet. Att Danmark inte ansett sig kunna säga nej till de ursprungliga signatärernas inbjudan om anslutning kan inte rättvisligen väcka förvåning, helst som danska regeringen redan vid det tyskryska krigets utbrott fann sig böra manifesteras sin antikommunistiska inställning genom att avbryta förbindelserna med Sovjetunionen. I landets faktiska läge ändras intet genom utrikesminister Scavenius' deklaration.

Finlands beslut i samma riktning kan synas komma att få mera reella konsekvenser. Dessa bli dock beroende av andra makters uppfattning av betydelsen och innebörden av anslutningen vida mer än av denna själv. Om man nyktert granskar den överenskommelse, som Finland nu beseglat, står det fast, att den inte förpliktar signatärerna till något annat än att var i sin stad göra allt för att motarbeta kommunismen och att genom vederbörande polismyndigheter utbyta informationer om vad som göres i varje land i det syftet. Pakten är till sin form inte någon allians med politiska förpliktelser — och i vad mån den kan komma att verka som politiskt sammanhållande instrument under tecknarna emellan lär bero av förhållanden, ganska olika för olika av dessa stater.

Vi svenskar ha alltid anledning och vilja att söka sätta oss in i och förstå de förhållanden under vilka Finlands regering har att fatta viktiga beslut, och när vi notera att den finska pressen kraftigt betonar nationens önskan att jämt få betraktas som stående utanför stormaktskriget, obunden av alla allianser, även efter akten i Berlin, så göra vi det i övertygelse om att detta är sanning. Finnarna vilja inte ha sin ställning i sak ändrad, även om de inte kunnat finna skäl att underlåta att delta i en manifestation, som i grunden endast bekräftar vad som varit känt länge: deras uppfattning om kommunismen som den farlige fienden till deras frihet.

Det beklagliga är, att det skedda kan tas till intäkt för den fientliga aktion. Storbritannien så länge tvekat att inleda trots den ryske bundsförvantens påtryckningar. Det är säkert en varm förhoppning här i Sverige, att Londonregeringen måtte granska Finlands åtgärd och dess motiv i ljuset av de rådande förhållandena och inte däri inlägga en betydelse, som säkert är överdriven. Steget mellan antikomintern och tremaktepakterna är stort. Den inre kommunismen i Finland är ju inte Storbritanniens bundsförvant.

Samband med Finlands spannmålsbehov.

S t o c k h o l m, onsdag.

(FNB) Svenska Dagbladet skriver i sin ledare i dag med anledning av Finlands anslutning till antikominternpakten bl.a.:

För Finlands vidkommande betona tidningsuttalanden därifrån, att anslutningen till antikominternpakten blott är en bekräftelse på den Finlands traditionella en garde-ställning mot kommunismen som till sist medfört tvenne blodiga krig. Icke desto mindre är detta Finlands steg en överraskning, som måhända icke är utan samband med Tysklands förmåga och beredvillighet att tillgodose Finlands mest trängande behov av spannmål. För Tysklands motparter i storkriget borde detta vara uppenbart och påverka bedömandet av Finlands handlingssätt.

På det hållet kallades den första antikominterntraktaten ett isberg, varav endast den långt mindre delen var synlig ovan vattnet. Nu föreligger ingen avsikt att fördölja dess verkliga volym, man vill tvärtom låta denna bli synlig för hela världen. Med deras vana vid reguljär isbergspatrullering i Nordatlanten bör det då vara lättare för anglosachsarna att undvika kollision i våra farvatten.

Bartlett talar om "Tysklands vasallstater".

S t o c k h o l m, onsdag.

(FBN) Svenska Dagbladets Londonkorrespondent telegraferar:

Ännu har man inte kunnat konstatera någon officiell reaktion till antikominternkonferensen i Berlin. Pressen koncentrerar sig på att framhäva att konferensen hållits utan att den tyska armén varit i stånd att framtvunga något avgörande i öster.

Det framhålles av Vernon Bartlett i News Chronicle, att hela saken intresserar den engelska regeringen såsom ett uttryck för vem som är för eller mot England. Regeringar, vilka valde att låta sig representera, ha liksom, hissat fientlig flagg. Man räknar med en fredsoffensiv från tyskt håll, förr eller senare, och ursprungligen hade man väntat den i samband med denna konferens. Man har i London uppmärksamheten riktad på att nu vissa försök företagas att göra Tyskland mindre "fientligt gentemot England". Bartlett framhåller, att den pronazistiske danske trafikministern Gunnar Larsen hållit ett tal, vari han förklarade att ingen i Tyskland hatar engelsmännen och att tyska folket alltid hade hoppats och alltjämt hoppas att England skulle vara villigt att sluta fred. Detta är också den officiella tyska uppfattningen, säges det. Om England företar sig något med anledning av dagens konferens i Berlin blir det säkerligen gemensamt med Amerika och Ryssland. Det kan tänkas att det gäller att precisera ställningen till vad som här kallas "Tysklands vasallstater". Faran för en engelsk krigsförklaring mot Finland har naturligtvis ökat högst betydligt efter anslutningen till pakten i Berlin. För Danmarks vidkommande är det tydligt att Scavenius' resa till Berlin kommer att få konsekvenser. Hans resa har, säger man, medfört att Danmark nu i världens ögon kommer att stå som en vasallstat och icke som ockuperat land. Det danska folket gillar icke utrikesministerns politik.